

РЕШЕНИЕ

№ 235

гр. Пловдив, 25.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VI СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Надежда Н. Дзивкова Рашкова

Членове: Виделина Ст. Куршумова
Стойчева
Дафина Н. Арабаджиева

при участието на секретаря Пенка В. Георгиева
като разгледа докладваното от Дафина Н. Арабаджиева Въззивно гражданско дело № 20225300500209 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

Постъпила е въззивна жалба от Ц. З. С. с ЕГН ***** и Р. П. С. с ЕГН ***** и двамата с адрес: ***, чрез адв. Н.К. против Решение № 2433 от 07.12.2021 г. по гр.д. № 11671/2020 г. по описа на РС- Пловдив в частта, с което са отхвърлени предявените иски от Ц. З. С. и Р. П. С. против И.А. Н. и А. Г. А., както следва: за признаване за установено, че ищите са собственици с равни права по ½ ид. част за всеки върху гараж с идентификатор 56784.503.250.4 с площ от 18 кв.м построен в имот с идентификатор № 56784.503.250 по действащата КК и КР на гр. Пловдив с адрес: *** съгласно нот. акт № 9, том VI, рег. № 11251, нот. дело №235/2008г. на Нотариус Елена Андасарова с рег. № 401 от НК и за осъждането на ответниците да им предадат лявата част от този гараж като неоснователен и недоказан, предявеният иск за осъждането на ответниците да премахнат изградената преградна стена в гараж с идентификатор 56784.503.250.4 с площ от 18 кв.м построен в имот с идентификатор № 56784.503.250 по действащата КК и КР на гр. Пловдив с адрес: ***, която го разделя, тъй като това преграждение смущава правото им на собственост и предявения иск за осъждането разделно на ответниците да заплатят в полза на ищите сумата от общо 3000 лева, която представлява обезщетение за невъзможността да ползват собствеността си върху гараж с идентификатор 56784.503.250.4 с площ от 18 кв.м построен

в имот с идентификатор № 56784.503.250 по действащата КК и КР на гр. Пловдив с адрес: *** за периода от 14.09.2015г. до 14.09.2020г., ведно със законната лихва за забава върху тази сума считано от датата на подаването на исковата молба - 14.09.2020г. до окончателното ѝ изплащане като неоснователен и недоказан. С решението са присъдени и разноси в полза на въззиваемите.

Жалбоподателите считат, че решението е неправилно, постановено в нарушение на материалния закон и съществени нарушения на съдопроизводствените правила, както и необосновано. Излагат подробни съображения. Твърдят, че са собственици с равни права на жилище, находящо се на *** с идентификатор 56784.503.250.1.1 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Пловдив, както и че притежават $\frac{1}{2}$ идеална част от тавана с право на ползване на източната част. Позовават се на Нотариален акт № 70 от 02.06.1975 г. Освен това сочат, че са собственици и на обекти с идентификатори 56784.503.250.1.5 и 56784.503.250.4 и 56784.503.205.5, последните два представляващи гаражи, като се позовават на Нотариален акт № 9, рег. № 11251, н.д. №235/2008 г. на нотариус Елена Андасарова Ангелова с район на действие ПРС с рег. № 401 на НК на РБ. Относно ответницата И.Н. посочват, че същата по силата на нотариален акт от 22.05.1990 г. е собственик на апартамент, находящ се на втори жилищен етаж от сградата на ***, ведно с две избени помещения, половината от таванското помещение – западната част, заедно с гараж, построен в дворното място. За ответника А.А. сочат, че по силата на нотариален акт от 1991 г. същият е запазил само правото на ползване на две стаи от третия етаж и общо ползване на сервизните помещения. Посочват, че процесният гараж е построен от бащата на ищеца и е съществувал още преди надстрояването на трети етаж, като е ползван от ищите, а при тяхното отсъствие през 1981 – 1985 г. от родителите на ищеца С.. Позовават се на събраните в тази връзка гласни доказателства чрез разпита на св. Л. Сочат, че 2008 г. са установили, че има изгредана преградна стена и преградената част се ползва от ответниците, като същата е установена от приетото заключение на СТЕ. Относно иска по чл. 59 ЗЗД се позовават на приетото заключение на СТЕ, изготвено от вещото лице В.Р.. При така описаната от ищите фактическа обстановка, същите считат, че неправилно първоинстанционният съд е приел, че не се установява правото им на собственост на процесния гараж. Оспорват изводите на първоинстанционния съд, че от показанията на свидетелите се установява, че процесният гараж се е ползвал, както от страните, така и от техните праводатели. Твърдят, че неправилно е прието, че поради наложения мораториум ищите не е могло да придобият по давност процесният гараж. Позовават се на издадено от Община Пловдив удостоверение от 21.08.2020 г., с което не само, че не се оспорва, но се признава правото им на собственост на гаража. Оспорват като нищожни и незаконосъобразни представените от ответниците заповеди за отчуждаване за надстрояване и съответно отстъпване на отчуждените 28,97 % от правото на строеж върху държавен парцел, като излагат подробни доводи и се позовават на разпоредбата на чл. 66, ал. 4 ЗС, разпоредбите на ЗУТ и чл. 15 ЗСГ (отм.). На основание подробно изложените съображения молят обжалваното решение да бъде отменено и предявените иски да бъдат уважени. Претендират разноси за първоинстанционното и въззивното производство.

Въззиваемите страни И.А. Н. с ЕГН ***** и А. Г. А. с ЕГН ***** и двамата с адрес: *** чрез адв. М.Д. са депозирали отговор в срок, като оспорват въззивната жалба, като неоснователна. Считат, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно, постановено с оглед събраните в хода на производството доказателства. Сочат, че още с отговора на исковата молба са оспорили Нотариалният акт от 2008 г., на който се позовават жалбоподателите, като в тази връзка първоинстанционният съд е изследвал подробно представените писмени и гласни доказателства, обсъдил ги е и достигнал до правилни изводи за неоснователност на предявения иск за собственост. С оглед отхвърляне на искът за собственост, то правилно са отхвърлени и претенциите по чл. 109 ЗС и чл. 59 ЗС. Посочват, че изложената от жалбоподателите фактология, касаеща собствеността върху първи, втори и трети етаж на жилищната сграда е неотнормима към спора. Оспорват като преклудирано направеното от жалбоподателите искане за приемане на писмено доказателство, а при условие, че същото се приеме, то сочат, че с него не се установява, че описаните в удостоверените сгради не са общинска собственост, доколкото актът за общинска собственост няма правопораждащо действие. Не оспорват, че през 1962 г. на П.П. и П.С. е отстъпено от страна на държавата правото на строеж върху дворното място. Считат, че с оспорените от жалбоподателите заповеди от 1983 г. 29,97 % от правото на строеж върху това дворно място е отчуждено и е отстъпено на М.П. А.а. Позовават се на разпоредбата на чл. 15 г) от ЗС в редакцията към 1983 г., като сочат, че цитираната от жалбоподателите разпоредба на чл. 66, ал. 4 ЗС е възникнала в правния мир през 1996 г. На основание изложените доводи се моли обжалваният съдебен акт да бъде потвърден. Претендират се разноси.

ПЛОВДИВСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, след като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235, ал. 2 вр. чл. 12 ГПК, намира следното:

Жалбата е подадена в законния срок, от страна, имаща правен интерес да обжалва, поради което се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Производството пред първоинстанционния съд е образувано въз основа на обективно и субективно съединени искове с правна квалификация чл. 108 и чл. 109 ЗС и по чл. 59 ЗСД, предявени от Ц. З. С. и Р. П. С. против И.А. Н. и А. Г. А..

С искова молба вх. № 51946/14.09.2020г. и допълнителни уточнителни молби вх. № 52786/24.09.2020г., вх. № 53438/13.10.2020г., вх. № 53851/29.10.2020г. и вх. № 54021/05.11.2020г. ищците Ц. З. С. и Р. П. С. твърдят, че са собственици с равни права на жилище, находящо се на ***, с идентификатор № 56784.503.250.1.1 по действащата КК и КР на гр. Пловдив, както и че притежават ½ ид. част от тавана с право на ползване на източната част по силата на нот. акт № 70/02.06.1975г. издаден от Нотариус при ПРС както и обекти с идентификатори № 56784.503.250.1.5 и 56784.503.250.4 и 56784.503.205.5 последните два представляващи гаражи съгласно нот. акт № 9, том VI, рег. № 11251, нот. дело №235/2008г. на Нотариус Елена Андасарова с рег. № 401 от НК. Заявява се, че ответник И.А. Н. е собственик на апартамент на втори жилищен етаж в сградата на ***, ведно с две избени

помещения, западната част от таванско помещение и гаража построен в дворното място. Заявява се, че ответник А. Г. А. притежава право на ползване на две стаи от трети етаж в процесната жилищна сграда, а целият трети етаж е собственост на дъщеря му А.А.А.а. Ищците посочват, че дълго време отсъствали от страната и няколко години не живеели в имота като при завръщането си установили, че в единия гараж с идентификатор 56784.503.250.4 е изградена преградна стена и преградената част се ползвала от ответниците, била изпратена покана за освобождаване на завзетата част от гаража и за премахване на преградната стена, но резултат не бил постигнат. С исковата молба се поддържа, че преградената част пречи и смущавала правото на собственост на ищците, тъй като отделяла половината гараж и те не могли да ползват целия гараж по предназначение. Заявява се, че поради обстоятелството, че ищците са лишени от възможността да ползват преградената част от гаража си са претърпели вреди, които оценяват на 3000 лева за периода от 14.09.2015г. до 14.09.2020г.

С оглед изложеното се иска да се признае за установено по отношение на ответниците, че ищците са собственици /всеки по $\frac{1}{2}$ ид.част/ на процесния гараж с идентификатор 56784.503.250.4 с площ от 18 кв.м. разположен в имот с идентификатор № 56784.503.250 както и ответниците да бъдат осъдени да предадат владението на лявата част от този гараж. Иска се също така осъждането на ответниците да премахнат изградената преградна стена в този гараж, която го разделя, тъй като това преграждане смущава правото им на собственост. Иска се осъждането на ответниците разделно да заплатят в полза на ищците сумата от 3000 лева, която представлява обезщетение за невъзможността да ползват собствеността си върху гараж с идентификатор 56784.503.250.4 за периода от 14.09.2015г. до 14.09.2020г., ведно със законната лихва за забава върху тази сума считано от датата на подаването на исковата молба - 14.09.2020г. до окончателното ѝ изплащане. Претендират се разноски.

По делото е постъпил отговор на исковата молба от И.А. Н. и А. Г. А. чрез адв.М.Д. с който не се оспорва правото на собственост на ищците върху първи жилищен етаж. Оспорва се правото на собственост на ищците /включително по отношение на заявените от тях $\frac{1}{2}$ ид.части като се посочва, че собствеността е в режим на съпругеска имуществена общност и е бездялова/ върху процесния гараж с идентификатор 56784.503.250.4 тъй като нямало данни затова, че строежът е законен, а представения нот. акт № 9/2008г. е издаден по реда на чл. 578, ал.2 ГПК при което на основание чл. 92 ЗС изградения гараж не е в изключителна собственост, респ. земята върху която е изграден е общинска, никъде в документите на ищците не било отстъпено право на строеж. Заявява се, че гаражът е в режим на съсобственост между страните в полза на които е учредено право на строеж сред които и е М.П. А.а. Предвид обстоятелството, че ищците не се легитимират като изключителни собственици на процесния гараж искът по чл. 108 ЗС следва да бъде отхвърлен, а искът по чл. 109 ЗС е неоснователен тъй като не се създават пречки на ищците, респ. ответниците също имат право на ползване. Оспорва се основанието и размерът на претендираното обезщетение. Иска се обезсилването на нот. акт № 9, том 6, рег. № 11251, дело № 935/2008г.

на Нотариус Елена Андасарова тъй като при оспорване на иска по чл. 108 ЗС ответниците били заявили самостоятелни права върху процесния имот, които права били доказани в хода на процеса и като последица от това следвало да бъде отменен констативния нотариален акт.

От фактическа и правна страна се установява следното:

С Решение № 190, взето в заседанието на изпълнителния комитет на ГОНС- Пловдив с протокол № 23 от 25.09.1962 г. е отстъпено право на строеж върху държавен парцел XVI, кв. 18- „Гол. Конарско шосе“ с площ на целия парцел от 393 кв.м. на П.А.П. върху целия урегулиран парцел със задължение да построят заедно с П.Р.С. по одобрен архитектурен проект предвидената в квартално застроителния план двуетажна жилищна сграда с две самостоятелни жилища по едно за всеки строител и общо ползване на местото и реално участие в собствеността на общите части на сградата по чл. 38 ЗС и с право на споразумение по отношение на делбата на жилищата и ползване на дворното място.

На 10.10.1964 г. между П.Р.С. и П.А.П. е сключен договор за делба на недвижим имот, с който в дял на П. А. П. е разпределено правото на собственост и владение на II-рия етаж от жилищната сграда, състояща се от две стаи, хол, кухня, коридор, баня, клозет и две тераси, две избени помещения в източната част на сградата и избено помещение под стълбището, както и половината от таванското помещение – западната част, както и $\frac{1}{2}$ идеална част от общите части на сградата и от мястото, което е построена сградата. П.Р.С. е получил в дял правото на собственост и владение на първия етаж от жилищната сграда, състоящ се от две стаи, хол, кухня, коридор, баня клозет и две тераси, както две избени помещения в южната част на сградата и едно избено помещение под банята, половината от таванското помещение, както и $\frac{1}{2}$ идеална част от общите части на сградата и от мястото, което е построена сградата. За общо ползване са останали дворното място, коридора и стълбите за тавана. Договорът е с нотариална заверка на подписите.

Не се оспорва и от приетия по делото Нотариален акт от 02.06.1975 г. се установява, че П.Р.С. със съгласието на своята съпруга е продал на първия ищец Р. П. С. гореописаните недвижими имоти, които е получил в дял при извършването на доброволната делба, а именно: първия етаж от жилищната сграда, състоящ се от две стаи, хол, кухня, коридор, баня клозет и две тераси, както две сутеренни помещения в южната част на сградата и едно избено помещение под банята, половината от таванското помещение, както и $\frac{1}{2}$ идеална част от общите части на сградата и от правото на ползване на източната част.

Със Заповед № СД- 196 от 03.08.1983 г. на Пловдивски общински народен съвет на основание чл. 85 във връзка с чл. 98 от ЗТСУ е отчуждено на основание чл. 15 г, ал. II от ЗС за надстрояване 28,97 % от правото на строеж върху държавен парцел IV, кв. 9 по плана на кв. „Голямо – Конарско шосе“, *** и 28,97 % от общите части на сградата съгласно чл. 38 и 40 за южното средно сутеренно помещение, собственост на П.А.П., за която част със заповед от 16.04.1983 г. е открито производство по отчуждаване, като собствениците П.А.П. и П.Р.С. бъдат парично обезщетени. Оценени са и извършените подобрения от собствениците, изразяващи с в бетонови настилки, бетонов бордюр, желязна двукрила входна врата, каменна ограда, асми с железен чардак. Със Заповед от 12.09.1983 г. на М.П.А.а е отстъпено

горепосоченото право на строеж върху 28,97 % от държавен парцел IV, кв. 9 по плана на кв. „Голямо Конарско шосе“, *** със задължение да построи третия етаж на двуетажна жилищна сграда, собственост на П.А.П. и П.Р.С., като е получила в реална собственост южното средно сутеренно помещение. В заповедта изрично е посочено, че гражданите извършили надстройката притежават право на общо ползване на дворното място, заедно с останалите собственици.

Не се оспорва и от прието по делото като писмено доказателство Нотариален акт от 22.05.1990 г. се установява, че П. А.П. и Е.И.П. са продала на внучката си И.А. А.а (първата ответница) получените в дял съгласно гореописания договор за доброволна дела апартамент в ***, нахoдящ се на втори жилищен етаж от сградата, състоящ се от две стаи, хол, кухня, коридор, клозет, две тераси, ведно с две избени помещения от 26,17 кв.м. площ в източната част на сградата и избено помещения под клозета и под стълбището, половината от таванското помещение – западната част, както и 1/2 идеална част от общите части на сградата и местото, в което е построена сградата, ведно с гараж, построен в дворното място и други подобрения.

По отношение на гаража, предмет на сделката са приети като писмени доказателства Строително разрешение за строеж от 1968 г., с което е позволено на П.П. да изгради масивен гараж с размер 3/5, като се сочи, че има съгласие от съседа и съсобственика. Издаден е на 19.12.1968 г. и протокол за строителна линия и ниво, като видно от скицата се касае за гараж с идентификатор № 56784.803.250.2 по КККР гр. Пловдив, който е различен от процесния.

Не се оспорва и от приетия по делото като писмено доказателства Нотариален акт от 23.04.1991 г. М.А.а, на която е отстъпено право на строеж върху 28,97 % от процесния парцел със задължение да построи третия етаж на жилищната сграда на ***заедно с А. Г. А. са продали на дъщеря си А.А.А.а третия етаж от триетажната жилищна сграда, намираща се на ***, който етаж се състои от три стаи и кухня, заедно с южното средно сутеренно помещение, заедно с 28,97 % идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху държавния парцел. Тези имоти са били предмет и на последваща прехвърлителна сделка от 2003 г., като са прехвърлени в собственост на А.А.А.а. По силата на Нотариалния акт от 1991 г. А.А. и М.А.а са си запазили правото на ползване на две стаи и общо ползване на сервизните помещения до края на живота си.

От гореизложената фактическа обстановка може да се на

От изложеното както правилно е приел и първоинстанционния съд не може да се приеме, че ищите се легитимират като собственици на правото на строеж на дворното място, като по силата на Нотариален акт от 1975 г. същите са станали собственици единствено и само на дела на П.С., а именно: първия етаж от жилищната сграда, състоящ се от две стаи, хол, кухня, коридор, баня клозет и две тераси, както две сутеренни помещения в южната част на сградата и едно избено помещение под банята, половината от таванското помещение, както и 1/2 идеална част от общите части на сградата и от правото на ползване на източната част.

По силата на цитираното Решение № 190 от 1962 г. П.С. и П.П., а впоследствие през 1983 г. и М.А.а са придобили правото на строеж на съответните етажи от сградата и общо ползване на дворното място, но не им е било прехвърляно правото на строеж на цялото дворно място.

По отношение на дворното място съсобствениците на първия, втория и третия жилищен етаж, ведно със съответните избени и тавански помещения, имат право на ползване, което е предоставено на праводателите им от Държавата, съгласно цитираните заповеди и решение. В Решение № 16 от 18.03.2015 г. по гр. д. № 5579/2014 г. на II г. о. и Решение № 461 от 27.04.2012 г. по гр. д. № 1316/2010 г. на I г. о. се сочи, че правото на ползване върху държавен /общински/ парцел на лицето, в чиято полза е учредена суперфиция, е акцесорно право, произтичащо от отстъпеното право на строеж върху него и съгласно чл. 15, ал. 3 ЗС (отм.) и чл. 130, ал. 4 З. (отм.) се разпростира върху цялата незастроена част от имота, за който е учредено правото на строеж. Правото на ползване върху терена в тази хипотеза е по-широко в сравнение с общото правило на чл. 64 ЗС за суперфициарните собственици, според което те могат да ползват земята само доколкото това е необходимо за ползването на постройката по предназначение. Правилото на чл. 15, ал. 3 ЗС е приложимо при всички случаи на суперфициарна собственост на граждани върху държавен терен, включително когато правото на строеж е придобито преди изменението на чл. 15 ЗС в ДВ бр. 87/1974 г. С това изменение е установен нов режим за държавните имоти, върху които е отстъпено право на строеж на граждани, като е разширен обемът на правата им, включително и при вече придобито право на строеж. Изрично в този смисъл е Решение № 946 от 11.IV. 1979 г. по гр. д. № 946/78 г. на I г. о. на ВС. Това право на ползване предполага и възможността за извършване на такива подобрения, които ще обслужват ползуването и получаването на добиви от имота. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 131, ал. 1 ЗТСУ, съгласно която правото на строеж върху държавна земя включва и правото да се построят и необходимите второстепенни постройки, а, разбира се, и други съоръжения, необходими за ползуването на имота според предназначението му. В случая обаче не се твърди, нито се установява от приетите по делото писмени доказателства процесният гараж да представлява второстепенна постройка. В Решение № 727 от 26.10.1981 г. по гр. д. № 699/81 г., III г. о. е прието, че съгласно чл. 131, ал. 1 ЗТСУ държавни парцели, върху които е отстъпено правото на строеж, е допустимо изграждането само на подземни гаражи. В случай, че не е отстъпено право на строеж за изграждане на гараж на нивото на терена, то изграждането на такава постройка излиза извън рамките на обикновеното ползване, което се има предвид в чл. 15, ал. 3 ЗС.

В подкрепа на твърденията си, че са собственици на процесния гараж ищите представят и е приет като писмено доказателство нотариален акт от 30.12.2008 г. за право на собственост върху недвижим имот, издаден въз основа на обстоятелствена проверка, с който същите са признати за собственици въз основа на давностно владение, упражнявано от тях в продължение на повече от 30 години. Както беше посочено по – горе не може да се приеме, че се касае за второстепенна постройка по силата на отстъпеното право на строеж на

сградата, поради и което важи правилото на чл. 92 ЗЗД, като собственикът на земята в случая държавата, а впоследствие общината е собственик и на постройките върху нея. В случая нито ишците се позовават, нито се установява да е приложима кратката петгодишна придобивна давност, а доколкото забраната за придобиване по давност на имоти частна държавна или общинска собственост е отменена на 01.06.1996 г. и отново е наложена на 31.05.2006 г., то поради наложения преди изтичане на 10 годишния давностен срок мораториум гаражът не би могъл да бъде придобит по давност от ишците на основание изтичане на 10 годишен давностен срок.

Освен това напълно се споделят изводите на първоинстанционния съд, че от свидетелските показания не се установява само ишците да са ползвали процесният гараж. От показанията на свидетелката Б.Л. не се установява кога е построен процесният гараж. Същата твърди, че същият е построен през 1955 г., но това е още преди учредяване на правото на строеж на сградата и преди да познава ишците, поради и което не отразява непосредствените й впечатления. Посочва, че ишците са били в Мароко, като се върнали държали в гаража си двете си коли. Свидетелката не дава категорични показания, че гаражът се е ползвал само от ишците, като посочва, че не е ходила в гаража, като е ходила на гости в къщата, като сочи, че същата е на два етажа. Свидетелката на ответниците Г.А. посочва, че гаражите в двора се ползвали общо от всички съсобственици, като преграждането се наложило при изграждането и придобиването на третия етаж. Освен това в уточнителна молба от 24.09.2020 г. ишците посочват, че фактическата власт върху гаража от страна на ответниците е установена преди около 20 години т.е. не е налице соченото от тях явно, спокойно и необезпокоявано владение на процесния гараж в период от 30 години до датата на съставяне на констативния нотариален акт.

Предвид гореизложеното настоящият съдебен състав напълно споделя изводите на първоинстанционния съд, че гаражът не е придобит по давност от ишците. Жалбоподателите – ишци възразяват, че се касае за общинска, а не за държавна собственост и съответно липсата на акт за общинска собственост обуславя извод, че гаражът не е общинска собственост.

Това възражение е неоснователно. Съгласно чл.5, ал. 3 от Закона за общинската собственост и константната съдебна практика в тази насока актът за общинска собственост няма правопораждащо действие. Още повече, че в случая ишците е следвало да установят, че те са придобили собствеността върху целия гараж, което обстоятелство е останало недоказано.

Напълно се споделят и изводите на първоинстанционния съд, че дори да се приеме, че са придобили права върху построените в дворното място гаражи по силата на учредените им право на строеж и съответно право на надстрояване, то всеки от съсобствениците на сградата притежава идеална част от построеното, поради и което не може да се приеме, че ишците са изключителни собственици на процесния гараж.

В писмената защита, представена пред въззивния съд се сочи, че през периода, в който ишците са били в Мароко гаражът се е ползвал от П.С. и съпругата му. Тези обстоятелства

не само, че не са своевременно заявени в производството, но и не се установяват от събраните в хода на производството доказателства. Не се установява с категоричност нито годината на построяване на процесния гараж, нито явното, спокойно и необезпокоявано ползване в сочения период, нито обективизираното намерение за своене по отношение на останалите собственици и притежатели на вещни права в построената в дворното място на *** триетажна сграда.

С оглед неоснователността на предявените иски по чл. 108 ЗС, то правилно са били отхвърлени и обусловените от него иски по чл. 109 ЗС и чл. 59 ЗЗД.

На основание гореизложените доводи и доколкото изложените във въззивната жалба възражения са неоснователни, то обжалваният съдебен акт, с който предявените иски са отхвърлени следва да се потвърди, като правилен и законосъобразен.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на въззиваемите страни следва да се присъдят разноси във въззивната инстанция. Претендира се присъждане на заплатено адвокатско възнаграждение в полза на И.Н. – 1000 лв. и в полза на А.А. – 800 лв. Жалбоподателите чрез процесуалния представител адв .К. своевременно са направили възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение. Действително предмет на разглеждане, както в първоинстанционното производство, така и във въззивното производство са и трите обективно и субективно съединени иски, но доколкото както във въззивната жалба, така и в отговора се излагат съображения единствено по отношения на обуславящите субективно съединени иски по чл. 108 ЗС, то размерът на адвокатското възнаграждение следва да се съобрази с предвидения в чл.7, ал. 5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минимален размер от 600 лв. Настоящият съдебен състав счита, че заплатените адвокатски възнаграждения в размер на 800 лв. от А.А. и 1000 лв.- на И.Н. не съответстват на фактическата и правна сложност на делото и усилията на процесуалния представител по осъществяване на защитата по делото. Доколкото съдът не е обвързан от предвидения в Наредбата минимален размер, то счита, че заплатените адвокатски възнаграждения следва да се намалят до размера от по 700 лв. за всяка от въззиваемите страни.

Предвид изложените съображения, ПОС, VI-ти състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 2433 от 07.12.2021 г. по гр.д. № 11671/2020 г. по описа на РС-Пловдив.

ОСЪЖДА Ц. З. С., ЕГН ***** и Р. П. С., ЕГН *****, и двамата с адрес: *** да заплатят на И.А. Н. с ЕГН *****, с адрес: *** сумата от 700 лв.- намалено поради прекомерност платено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство по в.гр.д. № 209/2022 г. по описа на ПОС.

ОСЪЖДА Ц. З. С., ЕГН ***** и Р. П. С., ЕГН *****, и двамата с адрес: *** да

заплатят на А. Г. А. с ЕГН *****, с адрес: *** сумата от 700 лв.- намалено поради прекомерност платено адвокатско възнаграждение за процесуално представителство по в.гр.д. № 209/2022 г. по описа на ПОС

Решението подлежи на обжалване пред ВКС при предпоставките на чл. 280 ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____